

af Landaristokratiets galante Mænd. Men der var stadig Ingen, der rigtig vidste Besked; med stor Snildhed havde hun forstaaet at kaste Efterforskningen Sand i Øjnene; og hendes Mand — der desuden var saa optaget af sine Processer og sine Fordøjelsesbesværligheder — havde derfor heller aldrig eller i al Fald kun øjeblikvis næret nogen Mistanke til hende.

Selv tog hun sig i sine yngre Aar disse ægteskabelige Synder meget let. Naar hun havde giftet sig med Prangen, var det netop, fordi han havde egnet sig til at tjene som Skærnbræt for hendes Passioner. Og forøvrigt retfærdiggjorde hun sig den gang med, at hun havde givet ham rundelig Erstatning ved at skaffe ham en Titel, der var adskilligt højere, end han efter sin Fødsel, sit Dannelsenstrin og sine Formuesomstændigheder havde kunnet vente.

Imidlertid, da hun var bleven ældre og Blodet var gaaet af Kog, havde Samvittigheden meldt sig med Fordring paa sit Tilgodehavende forøget med dens sædvanlige Aagerrenter. Hofjægermesterinden var i de senere Aar bleven stærkt religiøst interesseret. En vis Pastor Blomberg, der var Præst i Nabosognet, havde i saa Henseende haft stor Indflydelse paa hende. Han hørte ikke til disse sværmeriske Bodsprædikanter, der paa andre Kanter af Landet manede Middelalderen op af Graven. Det var tværtimod en meget jævn og saare menneskelig Præst, der afskyede al Overdrivelse, al Svulst — en frejdig, trøstefuld Forkynder af et hyggeligt Hverdagsevangeliem, som ikke krævede uoverkommelige Opofrelser i Henseende til Livets Behageligheder og derfor havde vundet mange Tilhængere.

Hofjægermesterinden var uendelig taknemmelig